

HIỆN TƯỢNG ĐIỀU CÀY

Trước hết, xin thưa cùng đồng bào trong nước, nhất là những ai đã, đang và sẽ đứng lên đấu tranh lật đổ chế độ Cộng sản trong nước để toàn dân được tự do dân chủ, nhân quyền, v.v. những ai được ra khỏi nhà tù nhỏ, nhà tù lớn của Việt cộng, đồng bào hải ngoại đều vui mừng đón tiếp. Nhìn vẻ mặt vui tươi, hớn hở của đồng bào khi đón ông Điều Cày tại phi trường LA đủ để quý vị tin đó là sự thật. Đó là lòng yêu mến, coi như ruột thịt của đồng bào hải ngoại.

Tuy nhiên, như đồng bào hải ngoại cũng đã có quá nhiều kinh nghiệm về những mưu mô thâm độc của Việt cộng, chúng dùng đủ mọi hình thức, mọi mảnh khước để phá hoại hàng ngũ chống lại chúng, do đó, đồng bào hải ngoại vẫn phải dè dặt, sợ bị mắc mưu chúng. Hơn nữa, ở thế giới tự do nhất là ở Hoa Kỳ vấn đề tự do ngôn luận được tôn trọng, được xếp là “Đệ Tứ Quyền” - mọi người có quyền phát biểu - trong các quyền căn bản của Con Người. Vì vậy, trong thời gian qua khi nói về ông Điều Cày Nguyễn Văn Hải có nhiều bài bênh, bài chống, xin đồng bào trong nước đừng lấy thế làm phiến mà nên quan niệm đó là đặc tính tự do ngôn luận cũng như sự dè dặt đối với mưu mô xảo quyệt của Việt cộng. Sau đây là một vài nhận xét về “Hiện tượng Điều Cày” của cá nhân chúng tôi, không liên hệ đến bất cứ đệ tam nhân nào, cũng không liên hệ đoàn thể tôn giáo nào.

Trước khi ra đi

Ông Điều Cày, ông Cù Huy Hà Vũ, ông Đoàn Viết Hoạt đều là những người đã từng tuyệt thực trong nhà giam Việt cộng, và với chế độ ăn uống trong nhà giam Việt cộng không thể nào khi ra tù một cách bất ngờ mà những người này có một thân hình “coi được”, mập mạp y như các cán bộ VC đương thời. Tại sao vậy? Họ được hưởng một “qui chế” nuôi dưỡng đặc biệt mà người thường gọi là “tù ông cố nội Cộng sản”.

Việt cộng không thể tổng xuất ông Điều Cày đi bất cứ nước nào kể cả Hoa Kỳ, mà nước đó không chấp nhận cho ông ta dung thân. Hoa Kỳ cũng không thể nào nhận ông Điều Cày nếu ông ta không bằng lòng đến Hoa Kỳ. Sở dĩ trú Hoa Kỳ cũng không bao giờ làm trước tất cả giấy tờ nhập cảnh và mua vé máy bay cho ông Điều Cày trước khi “được” ông chấp nhận đi Mỹ. Việt cộng thường có những màn “Làm đơn xin ân xá”, Chấp nhận tội trạng, Cam kết... cho những ai được chúng trả tự do hoặc cho ra nước ngoài. Và hầu như tất cả mọi người đều cho biết họ từ chối những “thủ tục này”, trong đó có ông Điều Cày. Tuy nhiên, chắc chắn Việt cộng, sau khi được ông Điều Cày cho biết “chấp nhận đi Mỹ” sẽ hỏi câu: Anh sẽ làm gì khi đến Mỹ? Theo tôi, câu này bắt buộc ông Điều Cày phải trả lời, và ông cũng không thể nào nói rằng tôi qua Mỹ để kiện các anh (VC) đã bỏ tù tôi trái phép. Chấp nhận cho một người ra nước ngoài để “kiện” mình, VC chắc chắn

không ngu mà chấp nhận. Thắng hay thua không cần biết, nhưng không thể giúp người ta kiện mình được.

Câu trả lời thứ 2 của ông Điều Cày - như ông ta đã khẳng định - là *“Mục tiêu của tôi sang (Hoa Kỳ) là vì tôi đã nhìn rõ khuyết tật của truyền thông Việt Nam. Bởi vậy, tôi sang đây là để làm việc kết nối truyền thông trong và ngoài nước để đẩy mạnh làn thông tin trao đổi giữa 2 bên. Khi thông tin cân bằng thì sự thấu hiểu, thông cảm giữa 2 cộng đồng trong và ngoài nước dễ dàng hơn, từ đó dẫn đến việc hàn gắn, xây dựng tình đoàn kết trong ngoài”*. Đoạn văn này chỉ cần bỏ mấy chữ đầu: “mục tiêu tôi sang Hoa Kỳ là vì tôi đã nhìn rõ khuyết tật của truyền thông Việt Nam”, thì chắc chắn VC sẽ nghe “lọt tai” và cho ông Điều Cày đi Mỹ. Truyền thông có khuyết tật thì chắc chắn là truyền thông lẻ phải của Việt cộng. Vì truyền thông của những người chống đối thì không có khuyết tật rồi.

Vậy thì mục tiêu của ông Điều Cày sang Hoa Kỳ là để nối kết truyền thông của người tỵ nạn Cộng sản với truyền thông lẻ phải của Việt Cộng. Vì đây là lời nói của ông Điều Cày nói ra trước “ba quân thiên hạ” được ghi âm và ghi hình nên không cần phải bàn cãi thực hư.

Hoạt động tại Mỹ

Ông Điều Cày có khả năng thực hiện sự “nối kết” này không? Truyền thông trong nước là của Nhà Nước Việt cộng có những khuyết tật (chữ của ông Điều Cày) sau đây:

- truyền thông theo chỉ thị, truyền thông một chiều

- truyền thông không tôn trọng sự thật tức là bưng bít sự thật. Tất một điều là LÁO. Còn truyền thông ngoài nước là tự do của cá nhân không tuân lệnh ai

- truyền thông nhiều chiều hay 2 chiều, tôn trọng sự thật, không bưng bít. Tất một điều là THẬT. Do đó, hai bên giống như nước với lửa, như thật thà và gian dối thì làm sao mà “nối kết” được? Vì “nối kết” là làm cho 2 trở nên một, nó có điều kiện là 2 bên có những đặc tính giống nhau, hay ít ra có sự “cân bằng”.

Nhớ năm xưa, khi hai nước lập bang giao rồi, Việt cộng đòi hỏi chính phủ Hoa Kỳ phải để cho sách báo của Việt cộng được bày bán, phổ biến tại Hoa Kỳ thì một số người Việt tỵ nạn Cộng sản cũng yêu cầu VC để cho sách báo “nước ngoài” cũng được tự do phổ biến trong nước. Yêu cầu chính đáng này là sự “hòa giải, hòa hợp” 2 bên rất chí lý, nhưng VC không cho và vụ đó chìm xuống. Có thể lúc đó cao trào đòi hỏi tự do ngôn luận chưa lớn mạnh, có thể chưa có internet, chưa có các blogs còn bây chừ có những thông tin ở trong nước mà VC không kiểm soát được thì “bắt không ra, tha làm phước”, nếu vậy thì VC đâu có cần ông Điều Cày, chúng chỉ hô lên một tiếng là truyền thông nước ngoài sẽ tràn ngập từ Nam chí Bắc, không cần sự mạng của Điều Cày.

Nói chuyện cân bằng truyền thông thì chính quý vị đã và đang đấu tranh trong nước cũng cố gắng “cân bằng” với truyền thông VC như khi đồng bào đấu tranh đòi đất đai, truyền thông VC không đề cập đến, coi như không có, thì các blogs trong đó có blog của Điều Cày phổ biến thì bị VC bắt nhốt. Trên thực tế, nếu nối kết truyền thông thì ông Điều Cày nên chọn ở lại trong nước, vì truyền thông trong nước với truyền thông VC có cùng môi trường để “cân bằng và thông cảm” nhiều hơn. Ví dụ biến cố Dương Nội chẳng hạn, truyền thông VC nói cách khác, truyền thông các blogs nói cách khác, nếu được phổ biến cả 2 thì đồng bào sẽ nhận định đâu là thật, đâu là láo, đâu là truyền thông thứ thiệt, đâu là truyền thông bị bọm.

Sứ mạng của ông Điều Cày mới nghe thì mới lạ, nhưng nghĩ lại thì đây chỉ là chuyện ngày xưa thôi. Nói cách khác là nó nằm trong “hòa hợp, hòa giải dân tộc một chiều” của Việt cộng. Theo VC thì Hòa hợp hòa giải có nghĩa là người Quốc Gia bỏ lập trường của mình mà gia nhập lập trường của Việt cộng.

Từ Hoàng Minh Chính đến Điều Cày

Cách nay hơn 10 năm, ông Hoàng Minh Chính được Việt cộng cho qua Mỹ để “chữa bệnh ung thư tiền liệt tuyến giai đoạn chót”, do bác sĩ tim mạch Nguyễn Xuân Ngãi, Phó đảng trưởng đảng Nhân Dân Hành Động của Nguyễn Sĩ Bình bảo lãnh. Chuyện nực cười thứ nhất là một anh “việt gian” bảo lãnh một anh “xét lại chống Đảng”, thế mà thành công. Chuyện nực cười thứ 2 là vừa xuống phi trường San Francisco, ông Hoàng Minh Chính kêu gọi VC thả các tù nhân lương tâm, trong khi đó thì phe của ông Hoàng Minh Chính đang mở “Hội nghị Tiểu Diên Hồng 3 bên (đảng Cộng Sản, Trí thức trong nước và trí thức hải ngoại) tạo thành một cái kiềng ba chân, quyết định chính sách và những gì nhà nước đang làm, nếu trường hợp không đồng thuận thì đảng Cộng sản có quyền quyết định tất cả), một trò hề khác là ông Hoàng Minh Chính cho “tái sinh” đảng Dân Chủ mà VC chỉ thị cho ông Hoàng Minh Chính thành lập “vì lợi ích của Đảng năm xưa”, và cũng chính ông Hoàng Minh Chính vâng lệnh Đảng cho giải tán. Thế mà cũng có đến 6 chính đảng đang hoạt động “chống Cộng” tại hải ngoại hưởng ứng. Tờ báo Tiếng Dân chúng tôi vạch mặt Hoàng Minh Chính thì có kẻ phản đối, đến khi báo lẽ phải trong nước chửi chúng tôi thì bọn hải ngoại nín khe. Mục đích Hoàng Minh Chính qua Hoa Kỳ là gồm thâu các đảng phái chống Cộng ở hải ngoại này vào cái rọ 3 bên và dâng cho Đảng. Sáu đảng chống Cộng hiệp nhất với đảng Dân Chủ cũng chỉ làm được một việc “coi không được” là tể lễ ông Hoàng Minh Chính xâm tỵ (VC gọi là hoành tráng) hơn tể ông bà ông vải của họ. Thế thôi.

Ngày nay, thấy các vị dân cử Hoa Kỳ đòi thả tù nhân lương tâm, nhân quyền v.v. thì VC cho (chúng phải cho phép [thì] ông Điều Cày mới đến Mỹ được) ông Điều Cày Nguyễn Văn Hải qua Mỹ với sứ mạng “nối kết” truyền thông hải ngoại với truyền thông của Đảng và Nhà Nước trong nước để “kết đoàn chúng ta là sức mạnh” cho Đảng. Để hỗ trợ cho Điều Cày, Nguyễn Công Khế cựu Tổng biên tập báo Tuổi Trẻ (lẽ phải) lại mượn tay

báo Mỹ New York Times kêu gọi tự do báo chí trong nước. Nhưng trước đó bộ trưởng VC Nguyễn Bắc Sơn cách nay 1 tháng đã “chỉ thị” - “các đơn vị chức năng của truyền thông phải kiểm soát các thông tin trên mạng, bao gồm các trang điện tử trên mạng”. Đã có cái dù trước ngực, cái dù sau lưng mà còn sợ dù không bung, VC thật quá cẩn thận.

Thành công thứ nhất của ông Điều Cày là “nối kết” được với SBTN, một cơ quan truyền thông được nhiều cảm tình của người Việt chống Cộng hải ngoại trước đây. Nhưng trước đó, - lại trước đó - thì Trúc Hồ lại đem tất cả công lao chống Cộng đổ xuống biển, xuống sông khi “khẳng định” chủ trương không lật đổ chế độ VC. Ông Điều Cày “nối kết” hay hỗ trợ cho lập trường mới khai sáng của SBTN?

Để tăng cường cho “thái độ chống Cộng” cho riêng mình, ông Điều Cày lại nêu thêm một mục đích nữa là qua Mỹ để kiện VC bỏ tù trái phép ông ta. Theo các luật gia của thế giới tự do thì vụ kiện này ông Điều Cày thắng 100%. Đúng như vậy, luật pháp quốc tế dễ đoán kết quả hơn là luật rừng của VC, nhưng, cái nhưng tai hại cho người chống Cộng và cái nhưng rất lợi cho VC và ông Điều Cày: ít nhất là 4 hoặc 5 năm nữa Điều Cày mới được tòa án có thể cho thắng kiện thì chuyện nối kết đã xong rồi - gạo đã thành cơm - truyền thông hải ngoại đã được Điều Cày nối vào cái đuôi của truyền thông của Đảng và Nhà Nước, lại còn dùng kim vĩ đại, chỉ may cột buồm kết lại cho chắc. Lúc này, chúng ta sẽ thấy truyền thông hải ngoại - từ đầu chí cuối - chỉ có một màu máu của truyền thông của Đảng. Chúng ta đã thấy 2 chữ nối kết của Điều Cày lợi hại thế nào chưa? Vô lý lại đem cái đầu truyền thông vĩ đại của VC nối vào cái đuôi của truyền thông hải ngoại?

Xin đừng trách đa đa

Trước khi Nguyễn Công Khê kêu gọi nhà nước ban bố “tự do báo chí” thì Nguyễn Bắc Sơn đã kêu gọi kiểm soát gắt gao các cơ quan này, kể cả truyền thông trên mạng. Trước khi “nối kết” truyền thông trong và ngoài nước, ông Điều Cày đã trình làng “truyền thông trong nước có khuyết tật”, đã có khuyết tật rồi thì làm sao mà nối kết cho liền lại được, thôi thì chúng ta cứ nối vào và để cái khuyết tật tiếp tục khuyết tật, tức là một bên có khuyết tật được để nguyên trạng, một bên không khuyết tật thì phải thay đổi mới nối kết được.

Khi Hoàng Minh Chính bị tuần báo Tiếng Dân chỉ trích “có âm mưu” thì Hoàng Minh Chính lập tức công nhận “bàn tròn 3 bên không thể thực hiện” và khi được hỏi lập trường của ông về văn tự bán nước của Hồ Chí Minh và Phạm Văn Đồng năm 1958 thì ông Hoàng Minh Chính lên án Hồ Chí Minh là phản quốc.

Còn ông Điều Cày, khi được yêu cầu nói lên thái độ của riêng mình về cuộc chiến vừa qua, ông Điều Cày đã cho rằng hãy quên quá khứ để hàn gắn. Ông Điều Cày vẫn kiên định lập trường với phe Cộng sản (của ông).

Có nhiều người trách ông Điều Cày không nhận Cờ Vàng tức là không đứng chung chiến tuyến lật đổ Cộng sản của chúng ta, nhưng theo tôi đó cũng là điều hay, chứ nếu ông Điều Cày chấp nhận cờ Vàng, đứng cùng chiến tuyến với chúng ta thì chẳng khác nào con rắn nằm trong giỏ lươn. Trong cái dở có cái hay là vậy. Và trong cái hay có cái dở khi một bà sồn sồn tặng ông Điều Cày cờ Vàng thì hay, nhưng ông ta chưa nói nhận - với nét mặt sượng sùng - mà đã “đề ông Điều Cày xuống” mà choàng cờ Vàng thì quá dở. Cờ Vàng là biểu tượng thiêng liêng, là linh hồn của cuộc chiến Quốc Cộng đâu có tầm thường để tặng những kẻ không muốn?

“Hiện tượng Điều Cày” rất hữu ích cho cộng cuộc chống Cộng

- Việt cộng rất “thèm” khỏi người Việt tỵ nạn Cộng sản, chúng làm đủ mọi cách để chiếm cho bằng được. Từ Bùi Tín bám trụ mấy chục năm vẫn chỉ nằm chờ sung rụng, đến Đoàn Viết Hoạt được cho là được hưởng chế độ “tù cố nội VC”, cho cả vợ vào ngục chung trong tù, cho ăn mập thây “rừng mỡ” đến nỗi vừa xuống phi trường là hỏi “vợ tôi đâu” thế mà cũng chỉ nói được câu khuyến khích sinh viên treo cờ máu VC và cờ Vàng một lượt, chẳng làm được trò trống gì, Hoàng Minh Chính với bề dày “xét lại chống Đảng”, bàn tròn 3 bên rồi cũng bị đưa vào triệt buộc phải mang Hồ Chí Minh là Tên Phản Quốc, Cù Huy Hà Vũ thì đã bị bọn thời cơ chủ nghĩa Tân Vẹm trám ngay một cục giẻ vào miệng khi đề nghị họ Cù lập chính phủ làm cơ cho thiên hạ mĩa mai. Nay đến phiên ông Điều cày với luận điệu “nối kết truyền thông” cũng chẳng ăn ai. Khen cho VC cũng lắm trò ma mưu quỷ, nhưng không cách gì thắng lợi được, lại càng để cho thế giới thấy người Việt tỵ nạn Cộng sản có tinh thần “tự do ngôn luận” rất cao, đồng thời tinh thần chống Cộng cũng vững vàng.

Chỉ khi nào Việt cộng dám trả tự do cho Việt Khang “để anh ta Ở TRONG NƯỚC” đứng giữa Ba Đình hát bài “Anh Là Ai” hay “Việt Nam tôi đâu” mới chiếm được cảm tình của 90 triệu đồng bào trong nước và mấy triệu đồng bào hải ngoại. Nói cách khác là chỉ khi nào VC xé bỏ cờ Cộng sản Quốc Tế Búa Liềm, xé lá cờ Đỏ 5 ngôi sao của quan thầy Trung cộng, xé lá cờ đỏ sao vàng nhuộm máu đồng bào và làm lại từ đầu với 3 thành phần lập pháp, tư pháp và hành pháp riêng biệt, độc lập và do toàn dân bầu ra trong một cuộc bầu cử tự do (ứng cử và bầu cử) thứ thiệt, lúc đó VC mới có một chiến thắng “vĩ đại”. Còn nếu để cho toàn dân đứng lên làm mấy việc đó thì đời VC sẽ tàn. Đừng thỉnh thoảng đưa mấy tên Huỳnh Cái giả dạng qua Mỹ làm chuyện ruồi bu, làm trò cười cho dân tỵ nạn Cộng sản.

Kiên Ái

Nguồn: Internet E-mail by Nguyễn Quốc Đống chuyển

*Đăng ngày Thứ Tư, December 3, 2014
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND/SĐND QLVNCH*